

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده مهربان

ال-م- (1)

الف لَامِ مِيمِ (1)

تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْحَكِيمِ (2)

اینها اند آیت های کتاب با حکمت. (2)

هُدًى وَ رَحْمَةً لِّلْمُحْسِنِينَ (3)

رهنمائی و رحمتی برای نیکوکاران. (3)

الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَ يُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَ هُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ (4)

آنانکه برپا می دارند نماز را و می دهند زکات را و ایشان به آخرت ایشان یقین می کنند.

(4)

أُولَىٰ نِكَاحِ عَلَىٰ هُدًى مِّن رَّبِّهِمْ وَ أُولَىٰ نِكَاحِ هُمُ الْمُفْلِحُونَ (5)

آنها بر رهنمائی از پروردگار شان اند و آنها ایشانند رسته گاران. (5)

وَ مِنَ النَّاسِ مَن يَشْتَرِي لَهْوَ الْحَدِيثِ لِيُضِلَّ عَن سَبِيلِ اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَ يَتَّخِذَهَا هُزُوًا أُولَىٰ نِكَاحِ

لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ (6)

و از مردم کسی است که می خرد سخن بیهوده را تا گمراه سازد از راه خدا به غیر دانش و

می گیرد آن را مسخره. آنها برای است ایشان عذاب خوار کننده و رسوا کننده ئی. (6)

وَ إِذَا تَنَلَىٰ عَلَيْهِ آيَاتُنَا وَ لَىٰ مُسْتَكْبِرًا كَأَن لَّمْ يَسْمَعْهَا كَأَنَّ فِي أُذُنَيْهِ وَقْرًا مِّمَّا يَفْتَشِّرُهُ بِعَذَابِ أَلِيمٍ

(7)

و وقتی که خوانده می شود بر او آیت های ما رو گرداند تکبر کنان مانند آنکه نشنیده است

آنها را مانند آنکه در گوش های او سنگینی است؛ پس مژده ده او را به عذاب درد دهنده

ئی. (7)

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَ عَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ جَنَّاتُ النَّعِيمِ (8)

هر آینه آنانکه ایمان آوردند و کردند کار های شائسته برای ایشان است بوستان های نعمت.

(8)

خَالِدِينَ فِيهَا مِمَّا وَعَدَ اللَّهُ حَقًّا وَ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ (9)

همیشه باشندگان در آنجا؛ وعده خدا حق. و او است غالب، نهایت هوشیار. (9)

خَلَقَ السَّمَوَاتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا مِمَّا وَ أَلْقَىٰ فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيَ أَن تَمِيدَ بِكُمْ وَ بَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ

دَابَّةٍ ۚ وَ أَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ كَرِيمٍ (10)

آفرید آسمان ها را بدون ستون ها می بینید آن را؛ و افگند در زمین کوه های محکم آنکه نجنباند به شدت شما را و پراکنده ساخت در آن از هر جنبنده ئی. و فرو فرستادیم ما از آسمان آبی پس رویانیدیم ما در آن از هر نوع زیبا و نیک. (10)

هَذَا خَلْقُ اللَّهِ فَأَرُونِي مَاذَا خَلَقَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ ۗ بَلِ الظَّالِمُونَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ (11)

این آفرینش خدا است پس بنمائید مرا چیست آنچه آفرید آنان از غیر او؟ بلکه ستم گاران در گمراهی آشکار اند. (11)

وَ لَقَدْ آتَيْنَا لُقْمَانَ الْحِكْمَةَ أَنْ اشْكُرْ لِلَّهِ ۚ وَ مَنْ يَشْكُرْ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ ۖ لِيُصَلِّيَ وَ مَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ حَمِيدٌ (12)

و البته به یقین دادیم ما لقمان را هوشیاری (گفتیم) آنکه سپاس گذاری کن برای خدا. و کسی که سپاس گذاری می کند پس جز این نیست که سپاس گذاری می کند برای نفس خود؛ و کسی که نا سپاس گذاری کرد پس هر آئینه خدا بی نیاز، ستوده است. (12)

وَ إِذْ قَالَ لُقْمَانُ لِابْنِهِ ۖ وَ هُوَ يَعِظُهُ يَبْنِي لَا تُشْرِكْ بِاللَّهِ ۖ إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ (13)

و وقتی که گفت لقمان برای پسر خود و او پند می داد او را: ای پسر من نسبت نده شریکی با خدا؛ هر آئینه نسبت دادن شریکی (با خدا) البته ستم بزرگی است. (13)

وَ وَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حَمَلَتْهُ أُمُّهُ وَ هُنَّ عَلَىٰ وَهْنٍ وَ فَصَّلْهُ فِي عَمَلَيْنِ أَنْ اشْكُرْ لِي وَ لِيُؤَدِّيكَ إِلَيَّ الْمَصِيرُ (14)

و سفارش نمودیم ما انسان را به پدر و مادر او، بار برداشت او را مادر او به سستی بالای سستی و از باز داشتن شیر خوری او در دو سال، آنکه سپاس گذاری کن برای من و برای پدر و مادر خود، به سوی من است باز گشت. (14)

وَ إِنْ جَاهَدَاكَ عَلَىٰ أَنْ تُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا ۖ وَ صَاحِبُهُمَا فِي الدُّنْيَا مَعْرُوفًا ۖ وَ اتَّبِعْ سَبِيلَ مَنْ أَنَابَ إِلَيَّ ۚ ثُمَّ إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ (15)

و اگر کوشش کردند ترا بر آنکه نسبت دهی شریکی با من آنچه را که نیست برای تو به آن دانشی پس نکن فرمانبرداری آن دو را؛ و همراهی کن هر دوی ایشان را در دنیا به وجه پسندیده؛ و پیروی کن راه کسی را که به سوی من رجوع کرده است. باز به سوی من است برگشت شما پس خبر می دهم من شما را به آنچه بودید می کردید. (15)

يَبْنِي إِنَّهَا إِنْ تَكُ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلٍ فَتَكُنْ فِي صَخْرَةٍ أَوْ فِي السَّمَوَاتِ أَوْ فِي الْأَرْضِ يَأْتِ بِهَا اللَّهُ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ (16)

ای پسر من هر آئینه آنکه اگر باشد اندازه دانه از سپندان پس باشد در سنگی یا در آسمان ها یا در زمین، بیاورد حاضر آن را خدا. هر آئینه خدا نهایت باریک بین، نهایت آگاه است. (16)

يَبْنِي أَقِمِ الصَّلَاةَ وَ أْمُرْ بِالْمَعْرُوفِ وَ أَنْهَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَ اصْبِرْ عَلَى مَا أَصَابَكَ **صلى** إِنَّ ذَلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ (17)

ای پسر من برپا دار نماز را و بفرما به کار پسندیده و منع کن از کار ناپسندیده و شکیبائی کن بر آنچه رسد ترا؛ هر آئینه این از تصمیم کارها (مهم) است. (17)

وَ لَا تُصَعِّرْ خَدَّكَ لِلنَّاسِ وَ لَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا **صلى** إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ (18)

و نگردان (متکبرانه) رخساره خود را برای مردمان و نرو راه در زمین خرامان؛ هر آئینه خدا ندارد دوست هیچ بسیار مغرور خود ستا را. (18)

وَ اقْصِدْ فِي مَشْيِكَ وَ اغْضُضْ مِنْ صَوْتِكَ إِنَّ أَنْكَرَ الْأَصْوَاتِ لَصَوْتُ الْحَمِيرِ (19)

و میانه روی کن در راه رفتن خود و پائین کن از صدای خود. هر آئینه زشت ترین صداها البته صدای الاغها است. (19)

أَلَمْ تَرَوْا أَنَّ اللَّهَ سَخَّرَ لَكُمْ مَّا فِي السَّمَوَاتِ وَ مَّا فِي الْأَرْضِ وَ أَسْبَغَ عَلَيْكُمْ نِعْمَهُ ظَهْرَةً وَ بَاطِنَةً **صلى** وَ مِنَ النَّاسِ مَنْ يُجَادِلُ فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَ لَا هُدًى وَ لَا كِتَابٍ مُنِيرٍ (20)

آیا ندیدید آنکه خدا خدمت گذار ساخت برای شما آنچه در آسمانها است و آنچه در زمین است و به اتمام رسانید بر شما نعمت های خود را آشکارا و پنهان آن را. و از مردم کسی است که ستیزه می کند در باره خدا بدون دانشی و نه رهنمائی و نه کتاب روشنی. (20)

وَ إِذَا قِيلَ لَهُمْ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوْ لَوْ كَانَ الشَّيْطَانُ يَدْعُوهُمْ إِلَىٰ عَذَابِ السَّعِيرِ (21)

و وقتی که گفته شد برای ایشان پیروی کنید آنچه فرو فرستاد خدا گفتند: بلکه پیروی می کنیم آنچه یافتیم ما بر آن پدران ما را. اگر چه است شیطان می خواند ایشان را به سوی عذاب آتش شعله ور. (21)

وَ مَنْ يُسَلِّمْ وَجْهَهُ إِلَى اللَّهِ وَ هُوَ مُحْسِنٌ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَى **صلى** وَ إِلَى اللَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ (22)

و کسی که می کند تسلیم توجه خود را به سوی خدا و او است نیکوکار، پس به یقین چنگ زد به دست آویزی محکم. و به سوی خدا است سرانجام کارها. (22)

وَ مَنْ كَفَرَ فَلَا يَحْزَنكَ كُفْرُهُ **صلى** إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ فَنُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوا **صلى** إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ (23)

و کسی که نامعتقد شد پس نکند غمگین ترا نامعتقدی او. به سوی ما است برگشت ایشان پس خبر می دهیم ما ایشان را به آنچه کردند. هر آئینه خدا دانا است به داخل سینه ها. (23)

نَمُنُّهُمْ قَلِيلًا ثُمَّ نَضَطُّهُمْ إِلَىٰ عَذَابٍ غَلِيظٍ (24)

بهره مند می سازیم ما ایشان را اندکی باز مجبور می سازیم ما ایشان را به سوی عذاب شدید. (24)

وَ لَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ
(25)

و البته اگر بپرسی ایشان را چه کسی آفرید آسمان ها و زمین را البته می گویند: خدا. بگو:
ثنا و سپاس است برای خدا. بلکه بسیاری ایشان نمی دانند. (25)

لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِ إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَنِيِّ الْحَمِيدُ (26)

برای خدا است آنچه در آسمان ها و زمین است. هر آئینه خدا او است بی نیاز، ستوده. (26)

وَ لَوْ أَنَّمَا فِي الْأَرْضِ مِنْ شَجَرَةٍ أَقْلَمٌ وَ الْبَحْرُ يَمُدُّهُ مِنْ بَعْدِهِ سَبْعَةُ أَبْحُرٍ مَا نَفِدَتْ كَلِمَاتُ اللَّهِ عِندَ
إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ (27)

و اگر آنکه آنچه در زمین است از درختان قلم ها (شوند) و بحر زیاده (مدد) کند از بعد آن
هفت بحر (دیگر) نشود تمام سخنان خدا. هر آئینه خدا غالب، نهایت هوشیار است. (27)

مَا خَلَقْتُمْ وَ لَا بَعُثْتُمْ إِلَّا كَنَفْسٍ وَاحِدَةٍ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ (28)

نیست آفریدن شما و نه برانگیختن شما مگر مانند (آفریدن و بر انگیزتن) یک انسان.

هر آئینه خدا شنوا، بینا است. (28)

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَ يُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَ سَخَّرَ الشَّمْسَ وَ الْقَمَرَ كُلَّ يَجْرٍ إِلَى
أَجَلٍ مُّسَمًّى وَ أَنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ (29)

آیا ندیدی آنکه خدا در می آورد شب را در روز و در می آورد روز را در شب و خدمت
گذار ساخت آفتاب را و مهتاب را هر یک می رود به سوی مدت نامیده شده و آنکه خدا به
آنچه می کنید آگاه است. (29)

ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَ أَنَّ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ الْبَطْلُ وَ أَنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ (30)

این است به سبب آنکه خدا او است حق و آنکه آنچه می خوانند از بدون او بیهوده است و
آنکه خدا او است نهایت بلند، نهایت بزرگ. (30)

أَلَمْ تَرَ أَنَّ الْفُلْكَ تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِنِعْمَتِ اللَّهِ لِيُرِيَكُمْ مِنْ آيَاتِهِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ
شَكُورٍ (31)

آیا ندیدی آنکه کشتی می رود در بحر به فضل خدا تا بنماید شما را از (بعضی) نشانه های
خود را. هر آئینه در این البته نشانه ها است برای هر شکیبائی کننده سپاس گذاری کننده.

(31)

وَ إِذَا غَشِيَهُمْ مَوْجٌ كَالظَّلْلِ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ فَمِنْهُمْ مُّقْتَصِدٌ وَ مَا
يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا كُلُّ خَتَّارٍ كَفُورٍ (32)

و چون پوشانید ایشان را موجی مانند سایه بانها (کوه ها) خواندند خدا را خاص کرده برای
او دین را پس چون نجات داد ایشان را به سوی خشکه پس از ایشان میانه رو بود. و نمی
کند انکار آیت های ما را مگر هر عهد شکن ناسپاس. (32)

(32)

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ وَ اخْشَوْا يَوْمًا لَا يَجْزِي وَالِدٌ عَنْ وَلَدِهِ وَلَا مَوْلُودٌ هُوَ جَازٍ عَنِ وَالِدِهِ
شَيْئًا إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ **صلى** فَلَا تَعْرَنُّكُمْ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَلَا يَعْزَّتْكُمْ بِاللَّهِ الْعُرُورُ (33)

ای مردم بپر هیزید (از خشم) پروردگار خود و بترسید روزی را که به عهده نمی گیرد جزا را پدری از پسر خود و نه پسری او به عهده گیرنده است از پدر او چیزی را. هر آئینه وعده خدا حق است؛ پس ندهد فریب شما را زنده گانی دنیا و ندهد فریب شما را در باره خدا،
فریبنده. (33)

إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَيُنزِلُ الْغَيْثَ وَ يَعْلَمُ مَا فِي الْأَرْحَامِ **صلى** وَ مَا تَدْرِي نَفْسٌ مَّاذَا تَكْسِبُ
غَدًا **صلى** وَ مَا تَدْرِي نَفْسٌ بِأَيِّ أَرْضٍ تَمُوتُ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ (34)

هر آئینه خدا نزد او است علم ساعت (قیامت) و فرود می فرستد باران را و می داند آنچه در رَحِمِ ها است؛ و نمی داند نفسی چه چیز به دست می آورد فردا؛ و نمی داند نفسی به کدام زمینی می میرد. هر آئینه خدا است دانا، نهایت آگاه. (34)